

P. Buzogány Árpád

Ének a május elé

világ virágait kibontó május
hol lehetsz langy szeled merre csavarog
télbe álmodom nagy csábításodat
hegyeket bejárni egyedül gyalog

szép szavakat keresni és egy vidám
kedves hajába tűzni virág helyett
sziromlevélpuha kacagásáért
köszönetként neked hajtani fejet

lombosodó diófák alatt estig
számtalan apró madarat hallani
megismerni azt az érzést hogy többé
nem lesz olyan hogy hiányzik valami

Nap süt szemedből

Rossz nap sütött reám, még mindig éget,
perzselte arcomat kemény, hideg
fényével s nem kerestem én menedéket,
nem mondtam el, hogy fáj, ugyan kinek?
Virágokat kerestem én, kezedbe
adnám a legszebb illatos csokor
virágot, válogatva, néked szedve,
sziromlevélre válaszod csókold,
hűvös szemeddel lesd, a mondat végén
miért remegnek úgy a szép szavak?
Egy kis mosoly s ismét meghozza békém
a játszi fény, villannak friss halak...
Nap süt szemedből; ismét láttalak,
magamba zárlak, mint álmát a vak.

Várakozás

Téged keres az ének,
ha száll a házak felett,
hangosabb a csobogás,
visszhangja itt tekereg,
hogy téged megtaláljon
és én is csak azt várom,
hogy érkezz, könnyű lepke,
halkan, mint éji álom,
hangod hűvös, mint hajnal,
hajad szélben lobogjon,
tenyered melegében
mosolyunk szaporodjon.

Hűvöse nélkül

Melléd csúszott a nap,
hogy őt nézzem, ne rád figyeljek.
Kristály víz derűjét láttam szemedben,
hűvöse nélkül, hangod betöltötte
körülöttem a világot.
Kezemben egy szál rózsza tartja
az ég terhét, hogy le ne nyomjon.
Ha majd átszakítja a boltozatot,
a csillagok csak a virágot látják,
amit neked vihettek volna,
körülötte felhőket táncoltatnak a szelek,
szemed szürkéjét sokszorozva.
Amikor eszedbe jutok,
madár száll magas ágra,
lelkem is remeg szerelem szelétől,
s a világnak ezt is majd szétkiabálja.

Elmúlik ez majd

Holdfény volt, mint giccses éjszakákon
és azt üzented, hiányzom neked.
Elmúlik ez majd nálad, gondoltam,
nem erről írnak szép szonetteket,

messze vagy, és mért gondolnál rám,
az éjszakában elegen vannak,
akiket hamar meg is kívánhatsz,
míg a hold az égről félreballag,

szóval ezt már nem tudom komolyan
venni, még ha látnám szemed
villanását, talán — most ne próbáld
magadhoz láncolni a lelkemet,

hisz csak most lett könnyű, mint szitában
rázogatót liszt felszálló pora,
és a szívem se szorul úgy össze,
most már mint a telehold, akkora,

még ha rád gondolok is. És másra
gondolok inkább, néha még fájón,
hogyminden régi szavad, mosolyod
egyszer hajnali párává váljon.

Abonyi Mária: Vihar

Csire Gabriella

Középkori mondák és históriák a török időkben

A cifra köntösök

— *Somlyói legenda* —

A fejedelmi süvegért folytatott harcok rég elültek. Apafi Mihály, az új erdélyi fejedelem békés uralkodása láttán a török császár visszavonta pusztító hadait. De azért éberem figyeltette a főurakat, nehogy pártot üssenek a Porta ellen.

Így történt, hogy Apafi Mihálynak egy napon levelet nyújtott át a szultán követe. A levélben tíz nagy tekintélyű erdélyi főúr neve sorjázott. Mindannyiukat a birodalom iránti engedetlenséggel vádolta meg a nagy hatalmú császár.

A fejedelem összetanakodott miniszterével, Teleki Mihállyal, hiszen sose döntött nélküle. Tették-vették a hétpecsétes levelet, s addig töprengtek-tépelődtek, míg el nem készültek a válasszal.

A rettegett miniszter azonnal intézkedett. És a szilágysomlyói várnagy arra ébredt az éj kellős közepén, hogy a fejedelem parancsára megérkezett a hóhér, aki inasaival együtt vérpad ácsolásához fogott. Még föl sem ocsúdott Tapolcsányi Ferenc az ámulattól, amikor egy óriási ládával megrakott szekér gördült be a várudvara. A fejedelmi küldönc suttogva továbbította a titkos parancsot.

— Nézze, várnagy uram, itt a tíz rendbeli főúri öltözet. Hiánytalanul — nyitotta fel a ládát.

— Látom, látom — káprázott a várnagy szeme a hímzett ingek, bársony kacagányok, kócsagtollas kalapok, a drágaköves, arany- és ezüstsujtásos menték láttán. Értetlenül bámulta a szép szattyánbőr csizmákat és aranysarkantyúkat.

— Mi dolgom ezekkel a drága holmikkal? — puhatolózott rosszat sejtve Tapolcsányi Ferenc.

De amint megértette, mi a teendője, tettere készen kihúzta magát. A szilágysomlyói várban fogva tartott hétpróbás gazemberekből igazán könnyű lesz kiválasztani néhányat. Rögtön előállította a félelmetes bandavezért, a hírhedt gyújtogatót, a többrendbeli rablókat és gyilkosokat. A megrögzött bűnözőket azonnal beöltöztették a díszes ruhákba. Az ékkövektől, gyémánttól, aranytól csillogó főúri öltözetekben egymást sem ismerték föl a rongyos szegénylegények.
